

ພຣະຄຳພີໂຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກແອັດເວນຕິສວັນເສົາທິຈັດແຫ່ງລາວຕີເຊຍ - ເລກທີສິບແປດ

Jeff Pippenger
2025-12-25

ເລກສິບແປດ

ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາມ ແລະຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກ່າວເຖິງອົງປະກອບໃນຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຣາມທີ່ມີຄວາມເລືອມໂຍງໂດຍກົງກັບຂັ້ນຕົ້ນຂອງພຣະທຳໂຢເອນ.

ຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຣາມກ່ຽວກັບການເປັນທາດ 400 ປີຮ່ວມກັບ 430 ປີຂອງໂບໂລ
ກໃຫ້ເກີດໂຄງສ້າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ສອດຄ່ອງກັບ 1290 ປີໃນດານີເອນ 12:11. ຄຳພະຍາກອນ 1290
ປີໃນຂໍ້ທີ່ສິບເອັດ ແມ່ນໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ omega ຂອງແນວເສັ້ນ 430
ປີຂອງອັບຣາມແລະໂບໂລ. ຄວາມຈິງທີ່ເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງສົງຄາມທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ
ຊຶ່ງແຍກຄົນມີປັນຍາອອກຈາກຄົນຊົ່ວ.

ທີ່ເລືອມໂຍງກັບຄຳພະຍາກອນໄອເມກາຂອງ 430 ປີຄືສັນຍາລັກຂອງ “ສີ່ຊົ່ວອາຍຸຄົນ,” ຊຶ່ງຊັບອກເຖິງຊ່ວງເວ
ລາແຫ່ງການທົດລອງສຳລັບຊາດທີ່ກັກຂັງປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ໃນຄວາມເປັນທາດ. ສຳລັບໂມເຊ
ມັນຄືອີຢິບ; ແຕ່ສຳລັບຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ ຜູ້ຮ້ອງເພງຂອງໂມເຊ
ມັນຄືປະຫວັດຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຕັ້ງແຕ່ປີ 1798 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ສະຫະລັດອາເມຣິກາ
ຊຶ່ງຖືກແທນໄວ້ເປັນ “ສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ” ໃນພຣະນິມົດບົດ 13 ເລີ່ມຕົ້ນເປັນດັງລູກແກະ
ແລະສິ້ນສຸດລົງໂດຍການເວົ້າດັງມັງກອນ. ໂຢເຊັບ ສັນຍາລັກຂອງລູກແກະ
ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງສັນຕິສຸກໂດຍສົມພັນໃນອີຢິບ ຈົນກະທັ້ງມີຟ້າໂຮງໃໝ່
ແລະການເປັນທາດໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ຊາດທີ່ຖືກພິພາກສາໃນຊົ່ວອາຍຸຄົນທີ່ສີ່ ຊຶ່ງສຳລັບໂມເຊແມ່ນອີຢິບ
ກໍຄືສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ຄົນເຫຼືອຢູ່ຖືກພິພາກສາໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ
ດັ່ງທີ່ຖືກແບບຢ່າງໄວ້ໂດຍໄພພິບັດທັງຫຼາຍ ຊຶ່ງໄດ້ບັນລຸຈຸດສູງສຸດສຳລັບພວກເຮັບເຮົາ
ດ້ວຍເລືອດຢູ່ເທິງເສົາປະຕູຂອງເຂົາ ແລະຕ່ຳຈາກນັ້ນກັບຊາດອີຢິບທີ່ທະເລແດງ.
ໂຢເຊັບແລະໂມເຊເປັນຕົວແທນຂອງຟ້າໂຮງທີ່ດີ ແລະຟ້າໂຮງທີ່ຊົ່ວ ຊຶ່ງສຳລັບສະຫະລັດອາເມຣິກາ
ກໍຄືທຳອິດເປັນລູກແກະ ແລະຕໍ່ມາເປັນມັງກອນ.

ຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຣາມກ່ຽວກັບການພິພາກສາໃນຊົ່ວອາຍຸທີ່ສີ່
ໄດ້ລວມເອົາຄວາມຈິງທີ່ວ່າການປົດເວລາແຫ່ງການທົດລອງນັ້ນເກີດຂຶ້ນແບບຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ,
ເພາະວ່າພາຍໃນການສຳເລັດຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຣາມໂດຍໂມເຊນັ້ນ;
ບ່ອນແຕ່ເວລາແຫ່ງການທົດລອງໄດ້ປົດລົງສຳລັບອີຢິບເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເຫຼືອເວລາຢູ່ສຳລັບຊາວອາໄມໂຮທີ່ຈະ
ຕັ້ງຖ້ວຍແຫ່ງເວລາທົດລອງຂອງພວກເຂົາ—ຫຼັງຈາກທີ່ອີຢິບໄດ້ຕັ້ງຂອງຕົນແລ້ວ. ທະເລແດງສຳລັບອີຢິບ
ແມ່ນກົດໝາຍວັນອາທິດສຳລັບສະຫະລັດອາເມຣິກາ, ແລະຈາກນັ້ນ “ທຸກປະເທດອື່ນໆເທິງໂລກ” ຈະ
“ຕົດຕາມແບບຢ່າງ” ຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ,
ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຊາວອາໄມໂຮພາຍຫຼັງການປົດເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງອີຢິບ.

ຊາວອາໄມໂຮເປັນໜຶ່ງໃນສິບຊົນເຜົ່າທີ່ບົງຊີໂລກ ນັບຈາກແມ່ນ້ຳແຫ່ງອີຢິບໄປຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳແຫ່ງບາບີລນ
ໃນພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາມ; ດັ່ງນັ້ນ ຊາວອາໄມໂຮຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງໂລກ
ຜູ້ທີ່ປົດສັນເວລາແຫ່ງການທົດສອບສ່ວນຕົນໃນຖານະເປັນປະຊາຊາດ

ຫຼັງຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ.

ຊາວອາໄມຣິເປັນສັນຍາລັກໃນພຣະຄຳພີຂອງການພິພາກສາທີ່ບົດລົງເໝືອໂລກ
ແລະສົງຄ໌ກົດຂັ້ນໃນຊົວຄົນຮຸ່ນທຶສາມແລະທຶສີ.

ທະເລແດງເປັນສັນຍາລັກຂອງການບົດສັນເວລາແຫ່ງການທົດສອບສຳລັບສະຫະລັດ,
ແລະຊາວອາໄມຣິເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາປະຊາຊາດທີ່ອ່ອນໄຫວສັນເວລາແຫ່ງການທົດສອບຂອງຕົນ
ຈົນກວ່າເວລາແຫ່ງການທົດສອບຂອງມະນຸດຈະບົດສັນ. ດັ່ງນັ້ນ ຊາວອາໄມຣິເປັນສັນຍາລັກຂອງຊ່ວຍເຫຼືອເວລາແຫ່ງ
ວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດຕັ້ງແຕ່ທະເລແດງໄປຈົນເຖິງການຊ່ວຍກູ້ໂດຍລົມຕາເວັນອອກ
ເມື່ອທາງແຫ່ງການຊ່ວຍກູ້ຖືກເປີດອອກແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແຕ່ຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຣາມບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງພຽງແຕ່ຄົນຮຸ່ນທຶສີໃນແງ່ຂອງສະຫະລັດໃນຖານະເປັນອີຢິບ,
ແລະໂລກໃນຖານະເປັນຊາວອາໄມໄຣ, ແຕ່ສົງຄ໌ຄົນຍິງກວ່ານັ້ນ
ມັນໄດ້ຈັດວາງຄົນຮຸ່ນແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຂ້າມທະເລແດງໃຫ້ເປັນ "ຄົນຮຸ່ນທຶສີ."
ເມື່ອພວກເຮົາຂຸດຄົ້ນສົງຄ໌ພີພີຈະຂຸດຄົ້ນໄດ້ຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງ "ສົງຄ໌ຮຸ່ນ"
ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນສາມຂັ້ນຕອນຂອງອັບຣາມ, ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຂັ້ນຕອນທີສອງ ແລະ
ທຶສາມຂອງພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາຮາມ. ຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນບົດທຶສີບໍ່ເຈັດ,
ແລະຂັ້ນຕອນທີສາມກໍແມ່ນອ່ອນວ່າ—ບົດທຶຊາວສອງ.

ໃນດານເຮອນ ບົດທີ 12 ໄດ້ລະບຸໄລຍະເວລາພະຍາກອນສາມໄລຍະ,
ແລະທັງໝົດນັ້ນເປັນເວລາພະຍາກອນທີ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844.
ໄລຍະທັງສາມນັ້ນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນວັນທຳຍທັງຫຼາຍ,
ແລະໄລຍະທັງສາມນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ
ຊຶ່ງມາເຖິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນທຳຍທັງຫຼາຍ. ພຣະຄຣິດໃນຖານະຊາຍຜູ້ນຸ່ງຜ້າບ່ານ
ໄດ້ຊົງວາງສະແດງໄລຍະເວລາພະຍາກອນທຳອິດໃນບົດທີ 7, ແລະໃນການກະທຳນັ້ນ
ພຣະອົງຊົງສອດຄ່ອງພຣະອົງເອງກັບທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດ 10, ຜູ້ຊົງບໍ່ໄດ້ຍືນຍົງເທິງນ້ຳເທົານັ້ນ,
ແຕ່ຍືນຍົງເທິງແຜ່ນດິນແລະທະເລ.

ແລະທູດສະຫວັນອົງນັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຍືນຍົງເທິງທະເລ ແລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ,
ແລະໄດ້ສຳບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ສູງໄປເປັນນິດ, ຜູ້ຊົງສ້າງສະຫວັນ
ແລະສົງຄ໌ທັງປວງທຶຢູ່ໃນສະຫວັນນັ້ນ, ແລະແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສົງຄ໌ທັງປວງທຶຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນ,
ແລະທະເລ ແລະສົງຄ໌ທັງປວງທຶຢູ່ໃນທະເລນັ້ນ, ວ່າຈະບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະນິມິດ 10:5, 6.

ໃນຂໍ້ທີ່ຈັດຂອງບົດທຶສີບໍ່ສອງ ຊາຍຜູ້ນຸ່ງຜ້າບ່ານກໍໄດ້ສຳບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຊາຍຜູ້ນຸ່ງຜ້າບ່ານດ້ວຍຜ້າບ່ານ ຜູ້ຍືນຍົງເທິງນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ
ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍົກມືຂວາແລະມືຊ້າຍຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະໄດ້ສຳບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດວ່າ
ເຫດການນີ້ຈະເປັນໄປຕະຫຼອດເວລາໜຶ່ງ, ສອງເວລາ, ແລະເຄື່ອງເວລາ;
ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ກະທຳໃຫ້ອຳນາດຂອງຊົນບໍລິສຸດຖືກກະຈັດກະຈາຍຈົນສຳເລັດແລ້ວ
ສົງຄ໌ທັງປວງນີ້ຈະສິ້ນສຸດລົງ. ດານເຮອນ 12:7.

ເຮົາໄດ້ຮັບການແຈ້ງໂດຍການດົນໃຈວ່າ ເສັ້ນຄຳພະຍາກອນສາຍດຽວກັນທີ່ປາກົດຢູ່ໃນພຣະທຳດານເຮອນ
ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາອີກໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ, ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂະບວນການ Millerite ກໍຄືວ່າ
ຄຳບັນຍາຍສອງຕອນນີ້ເປັນຂໍ້ຄວາມຄູ່ຂະໜານກັນກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ.

ພຣະຄຣິດໃນຖານະທູດສະຫວັນຜູ້ຖືໜັງສືນ້ອຍ
ຊຶ່ງຊັບອກເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການນຳໃຊ້ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນປີ 1844 ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ,
ແລະພຣະຄຣິດໃນຖານະຜູ້ຊາຍນຸ່ງເຄື່ອງບ່ານໃນພຣະທຳດານເຮອນ ຊຶ່ງຊັບອກວ່າ

ເມື່ອກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດມາຮອດ

ບັນດາສົງຄ໌ສະຈັນທັງໝົດໃນນິມິດສຸດທ້າຍຂອງການເຮັດສັນສຸດລົງ.

ພາຍໃນປະຫວັດສາດອັນສັກສິດນັ້ນ ຊົງນຳໜ້າແລະສັນສຸດລົງທຶກົດໝາຍວັນອາທິດ,

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກກະຈັດກະຈາຍເປັນໄລຍະໜຶ່ງ ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍສັນຍະລັກ 1260.

ໄລຍະເວລາແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍທຶກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນ ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນພຣະນິມິດບົດທີ 11 ບ່ອນທີ່ໃມເຊ ແລະ ເອລີຢາຖືກຂ້າ ແລະນອນຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນເປັນເວລາສາມມື້ເຄິ່ງ ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງ 1260.

ໃນຂໍ້ທີ່ຈັດ ຊາຍຜູ້ນຸ່ງຫົມປ່ານໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ

ເມື່ອການກະຈາຍອຳນາດຂອງປະຊາຊົນບໍ່ລົງສຸດໄດ້ສັນສຸດລົງຄົບສາມມື້ເຄິ່ງຂອງມັນແລ້ວ "ການອັດສະຈັນ" ທັງໝົດທີ່ກົດຂັ້ນແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນທ້າຍຈະສຳເລັດລົງ.

ພວກເຮົາໄດ້ບົດບົດຄວາມກ່ອນດ້ວຍຄຳອະທິບາຍຂອງຊິດເຕີໄວທ໌ ກ່ຽວກັບເຊກາຣີຢາ ບົດທີສາມ.

ປະໂຫຍກທຳອິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ນິມິດຂອງເຊກາຣີຢາກ່ຽວກັບໂຢຊອຍ ແລະ ທຸດສະຫວັນ ນຳໃຊ້ຢ່າງມີພະລັງເປັນພິເສດກັບປະສົບການຂອງປະຊາຊົນພຣະເຈົ້າໃນເຫດການບົດທ້າຍຂອງວັນໃຫຍ່ແຫ່ງການລົບມົນທົນ."

ໃນບົດນັ້ນ ແລະ ໃນຄຳອະທິບາຍອັນດົນໃຈຂອງຊິດເຕີໄວທ໌ຕໍ່ບົດນັ້ນ, ໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີຟ້າແມ່ນ

"ບັນດາຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນທີ່ອັດສະຈັນ." "ການອັດສະຈັນ" ໃນນິມິດສຸດທ້າຍຂອງການເຮັດສັນສຸດລົງ

ຊຶ່ງສຳເລັດລົງໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດ ແມ່ນ "ການອັດສະຈັນ"

ທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບການປະທັບຕາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດທີສິບສອງແຫ່ງພຣະທຳດານເຮັດ

ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງທຸກປະທັບຕາຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີຟ້າໃນວັນທ້າຍ.

ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຖືກແທນຄວາມໂດຍຊ່ວງເວລາພະຍາກອນສາມຊ່ວງ, ຊຶ່ງລ້ວນແຕ່ໄດ້ຖືກລະບຸ ແລະ ສະຖາປະນາໄວ້ວ່າເປັນຄວາມຈິງໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລຮ້າຍ.

ຊ່ວງເວລາທັງສາມນັ້ນຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນສາມຂໍ້ພຣະຄຳ ແລະ

ເປັນເສົາຫຼັກສາມຕົ້ນທີ່ຄຳຈຸນໂຄງສ້າງແຫ່ງຄວາມຈິງ.

ໂຄງສ້າງແຫ່ງຄວາມຈິງນັ້ນຖືກຄຳຈຸນໂຄງຂະບວນການສາມຂັ້ນ. ຂະບວນການສາມຂັ້ນນັ້ນ

ຖືກແທນຄວາມຢູ່ໃນຕອນພຣະຄຳເກົ້າຂໍ້ (4-12), ໂດຍສາມຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ນຳສະເໜີເວລາພະຍາກອນ.

ຊ່ວງເວລາພະຍາກອນທັງສາມນັ້ນ ເມື່ອເຂົ້າໃກ້ຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານແບບມົນເລຮ້າຍ

ກ່ຽວກັບເກີດເປັນຊ່ວງເວລາເຊິ່ງສັນຍະລັກສາມຊ່ວງ

ທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ຢ່າງສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈແບບມົນເລຮ້າຍ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ນຳອົງປະກອບເລື່ອງເວລາມານຳໃຊ້.

ສາມຊ່ວງເວລານັ້ນຕັ້ງຢູ່ພາຍໃນພຣະຄຳພິຕອນດຽວກັນນັ້ນເອງ ທີ່ໃຫ້ຄຳນິຍາມແກ່

"ຂະບວນການແຫ່ງການທີ່ຄຳພະຍາກອນຖືກປົດຜະນຶກ—ແລ້ວຈົ່ງຖືກເປີດຜະນຶກ,"

ລວມທັງຄຳບັນຍາຍຕາມພຣະຄຳພິເສດຄວາມສັກສິດຂອງຂະບວນການທີ່ສອບສາມປະການ.

ເກົ້າຂໍ້ພຣະຄຳພິເສດຕົ້ນດ້ວຍການທີ່ດານເຮັດໄດ້ຮັບຄຳບອກໃຫ້ປົດຜະນຶກປົກຂອງຕົນ

ແມ່ນຂໍ້ພຣະຄຳພິເສດນັ້ນເອງທີ່ໄດ້ວາງສາມຊ່ວງເວລາໄວ້ ແລະໃນເກົ້າຂໍ້ນັ້ນ

ຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຊຶ່ງສຳເລັດລົງເມື່ອຄວາມຈິງຖືກເປີດຜະນຶກ ໄດ້ຖືກສະແດງອອກເປັນ

"ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ, ຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວ ແລະ ຖືກທົດລອງ." ສາມຊ່ວງເວລາໃນສາມຂໍ້ພຣະຄຳພິເສດນັ້ນ

ຄືການເພີ່ມພູມຂອງຄວາມຮູ້ໃນເວລາສຸດທ້າຍ ໃນວາລະສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການທີ່ສອບ

ແລະການປົດຜະນຶກຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ປະຫວັດສາດນັ້ນແຫຼະ

ເປັນບ່ອນທີ່ "ການອັດສະຈັນ" ເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ ອັນເກີດແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວາລະສຸດທ້າຍ

ໄດ້ຖືກວາງໄວ້. ກະລຸນາອ່ານວັນອີກຄັ້ງ.

ຊ່ວງເວລາສາມຊ່ວງ ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີສາມຂໍ້ຂອງຕອນພຣະຄຳພີກຳຂັນນີ້
ເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດສູງສຸດຂອງພຣະທຳດານຕອນ, ແລະຈຸດສູງສຸດທຳຖືກແທນໄວ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ກໍແມ່ນຈຸດສູງສຸດຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນພາຍໃນ; ມັນແມ່ນເລື່ອງຂອງວິທີທີ່ກ້ອນຫີນກ້ອນໜຶ່ງຖືກ “ຕັດ”
ອອກມາຈາກພູເຂົາ ໂດຍບໍ່ໃຊ້ມື, ຊຶ່ງເປັນເລື່ອງຂອງຄົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ ເສັ້ນພາຍໃນນັ້ນຖືກແທນໄວ້ໃນບົດທິສິບ ແລະ
ສິບສອງ, ແລະຈຸດສູງສຸດຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນພາຍນອກນັ້ນ ຢູ່ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີທຳຍ່າງຂອງບົດທິສິບເອັດ
ແລະໃນສອງສາມຂໍ້ທຳອິດຂອງດານຕອນບົດທິສິບສອງ.

ສາມຊ່ວງເວລານັ້ນຍັງເປັນຈຸດສູງສຸດຂອງນິມົດແຫ່ງຄຳພະຍານຂອງແມ່ນ້ຳອຸໂລ ແລະ ແມ່ນ້ຳຮົດເດເກນ
ອີກດ້ວຍ, ແລະ ພຣະຄຳພີທັງສາມຂັນນີ້ປະກອບມີຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການສຳ
ລັດສູງສຸດຕາມສະພາບອາກາດຂອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງໃຫ້ທັງ Abram ແລະ
Paul ເປັນພະຍານ. ພຣະເຢຊູ ໃນຖານະມະນຸດຜູ້ນຸ່ງຜ້າປ່ານ, ຢູ່ໃນຂໍ້ທິຈັດ, ກຳລັງດຳເນີນເທິງນ້ຳ.
ໃນຂໍ້ທິສິບເອັດ ມີສອງສຽງ, ຊຶ່ງກໍເປັນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຄຣິດດ້ວຍ, ຄື Abram ແລະ Paul
ຍືນຍັນເພື່ອເປັນພະຍານ. ໃນຂໍ້ທິສິບສອງ
ປະຫວັດສາດແຫ່ງການປະທັບຕາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກນຳສະເໜີໄວ້,
ເພາະວ່າຄົນໜຶ່ງແສນສິບສິບພັນເປັນຍິງພົມມະຈັນ, ແລະ
ຍິງພົມມະຈັນປະສົບກັບຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈັນສິບຄົນ, ແລະ
ພຣະພອນໃນຂໍ້ທິສິບສອງນັ້ນຢູ່ເໜືອຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້ຳ. ຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້ຳໃນຄຳອຸປະມານັ້ນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ “ໄດ້ຮັບພອນ,”
ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດເຂົ້າໄປໃນງານມົງຄຸນໄດ້ ເມື່ອປະຕູຖືກປິດ.

ໃນຂໍ້ທິຈັດ, ພຣະເຢຊູກຳລັງດຳເນີນເທິງນ້ຳ, ຊຶ່ງກໍໃຫ້ເກີດຄວາມຍ້ານກົວ, ແຕ່ເປັນໂຕຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຊື່ອ
ແລະເລີ່ມຕົ້ນດຳເນີນ ແລະຖວາຍພຣະສິດແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນໂຕກຳລັງເປັນສັນຍາລັກຂອງທັງສອງຈຳພວກ,
ແລະພຣະສິດນັ້ນກໍກັບກາຍເປັນຄວາມຍ້ານກົວອີກ, ເມື່ອໃນງານແຫ່ງການພິພາກສາຂອງລາວມາເຖິງ.
ຍຸກທຳອິດທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຂໍ້ທິຈັດ ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງນ້ຳ
ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມຍ້ານກົວ ແລະຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຊົບອກເຖິງຊ່ວງ
ເວລາໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຖວາຍພຣະສິດແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງລ່ວງໜ້າກ່ອນການພິພາກສາຂອງກົດໝາຍ
ວັນອາທິດ. ທັງສາມອົງປະກອບຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມຢູ່ພາຍໃນຂໍ້ທິຈັດ,
ເພາະວ່າຂໍ້ທິຈັດເປັນຂໍ້ທຳອິດໃນສາມຂໍ້ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມ.

ຂໍ້ທິສິບເອັດໄດ້ສະເໜີ “ການຊ້ອນສອງ” ໂດຍຜ່ານພະຍານແຫ່ງໂອເມກາຂອງມັນ
ຕ່າງໆແຫ່ງອານາຈັກຂອງອັບຣາມ ແລະ ໂບໂລ. ສຽງທີ່ “ຖືກຊ້ອນສອງ”
ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫຼຸດມາເຂົ້າກັນເພື່ອນຳສະເໜີຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລະ
ຂໍ້ທິສິບເອັດກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນນັ້ນສຳເລັດໃນຖານະເປັນໂອເມກາ
ໂດຍການລະບຸໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການລົ້ມຂອງບາບີລອນໃນປີ 1798, ແລະ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການລົ້ມຂອງບາບີລອນ ເມື່ອມີຄຳເອນຍືນຂຶ້ນໃນວັນທ້າຍຫຼັງ.
ໃນຂໍ້ທິສິບເອັດ ພວກເຮົາເຫັນການຊ້ອນສອງຂອງຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ
ໄລຍະເວລາໜຶ່ງທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການລົ້ມຂອງບາບີລອນສອງຄັ້ງ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ທີ່ໄດ້ປະກາດວ່າ, “ບາບີລອນໄດ້ລົ້ມແລ້ວ
ໄດ້ລົ້ມແລ້ວ.”

ຂໍ້ທິຈັດແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ແລະຂໍ້ທິສິບເອັດແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ
ແລະຂໍ້ທິສິບສອງ, ຊຶ່ງແມ່ນ Daniel 12*12 ຫຼື Daniel 144,
ກ່າວເຖິງການແຍກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນມີປັນຍາແລະຄົນໂງ່ເຂລາ, ຊຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຂະບວນ
ການພິພາກສາທີ່ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການປາກົດແຈ້ງແຫ່ງອຸປະນິ້ຍໃນວິກິດແຫ່ງການພິພາກສາ.
ຂໍ້ທິສິບສອງແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ

ຫຼືຊີ້ບອກວ່າໂລກຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຈຳພວກແນວໃດ,
ແລະຄູ່ສົມກັນຂອງການພັນລະນາພາຍນອກຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມກ່ຽວກັບການແບ່ງແຍກນັ້ນເອງ,
ຄືການແບ່ງແຍກພາຍໃນຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ທີສິບສອງ. ຂໍ້ທີຈັດ, ສິບເອັດ ແລະ
ສິບສອງ ແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມ
ແລະຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກໃນວັນສຸດທ້າຍ.
ການຄລິ້ນຂອງຂໍ້ພຣະຄຳທັງສາມນັ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ ສອດຄ່ອງກັບ Revelation ບົດທີ 10.

ພຣະຄຣິດໃນຖານະເປັນທູດສະຫວັນຜູ້ຄົງລົດ, ພ້ອມທັງເປັນສົງໄຕແຫ່ງເຜົາຢູດາໃນບົດທີສິບ, ໄດ້ຮ້ອງດັງ
“ສົງໄຕ” ແລະສຽງຄຳຮາມຂອງພຣະອົງໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຜ້າຮ້ອງເຈັດປະການ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກປະທັບຕາໄວ້,
ເໝືອນດັງໃນດານເຮອນບົດທີສິບ. ຂໍ້ຄວາມທັງສອງເປັນຂໍ້ຄວາມຄູ່ຂະໜານກັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
ສາມຊ່ວງເວລາໃນບົດທີສິບສອງ ຈຶ່ງເປັນຜ້າຮ້ອງເຈັດປະການໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບດ້ວຍ.

“ຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ” ເປັນພຽງອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະຄຣິດໃນຖານະ Alpha ແລະ Omega,
ເພາະສັນຍະລັກຫຼັກຂອງ “ຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ” ຄືມັນເປັນຕົວແທນຂອງ “ການລຽງລຳດັບຂອງເຫດການ”
ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ 1798 ຈົນເຖິງ 1844 ຊຶ່ງຖືກຊ້ອກໃນ “ເຫດການໃນອະນາຄົດ” ທີ່
“ຈະຖືກເປີດເຜີຍຕາມລຳດັບຂອງມັນ” ໃນປະຫວັດຂອງໜຶ່ງແສນສະຕະວັດສິບພັນຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ “ຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ”
ຈຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງ Alpha ແລະ Omega; ຜູ້ຊົງກໍ່ເປັນທັງປະຖົມ ແລະ ອວສານ; ຄົນທຳອິດ ແລະ
ຄົນສຸດທ້າຍ, ຮາກຖານ ແລະ ພຣະວິຫານ; ສົງຄາມ ແລະ ສົງຄາມອອກ—ຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ.

ແສງສະຫວ່າງຂອງສາມຊ່ວງເວລາເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກໃນດານເຮອນ ບົດ 12
ຈຳເປັນຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບແສງສະຫວ່າງຂອງຜ້າຮ້ອງເຈັດປະການ,
ເພາະວ່າທັງສອງເປັນແນວຄຳພະຍາກອນອັນດຽວກັນ. ໃນຊ່ວງທຳອິດ
ພຣະຄຣິດຍົກພຣະຫັດທັງສອງຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳດ້ວຍພຣະຫັດຂ້າງດຽວໃນພຣະນິມົດ ບົດ 10.
ໃນພຣະນິມົດ ບົດ 10,
ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກາຍເປັນສັນຍາລັກຂອງການສັນສຸດແຫ່ງການນຳໃຊ້ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ,
ເປັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານຈາກຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ໄປສູ່ພຽງແຕ່ຊ່ວງຕ່າງໆແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.
ການປ່ຽນຜ່ານຂອງຫຼັກເກນຄຳພະຍາກອນສຳຄັນທີ່ພວກມັນເລີ່ມໃຊ້ນັ້ນ, ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຫັນລ່ວງໜ້າໂດຍ
ການປ່ຽນຜ່ານອັນສຳຄັນຈາກຕົວອັກສອນໄປສູ່ຜ່າຍວິນຍານໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ.

ອັກຄະສາວົກໂປໂລໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນາກົດເກນພະຍາກອນອັນສຳຄັນທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບແນວພະຍາກອນ
ຂອງຊົນຊາດຜູ້ຖືກເລືອກ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຂອງອິສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ
ໄດ້ມີການສະຖາປະນາກົດເກນພະຍາກອນອັນສຳຄັນປະການໜຶ່ງຂຶ້ນ
ຊຶ່ງໄດ້ນຳມາພັນທະສັນຍານັ້ນເສຍໃໝ່ໂດຍຕົວມັນເອງ. ນັບແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ
ການເປັນບຸດຫຼານຂອງອັບຣາຮາມ ຄືການເປັນບຸດຫຼານຂອງອັບຣາຮາມໂດຍຄວາມເຊື່ອ
ບໍ່ແມ່ນໂດຍເລືອດເນື້ອ. ຫຼັກການພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ຖືກວາງໄວ້ເປັນຫຼັກສຳຄັນໂດຍຜ່ານບາກກາຂອງໂປໂລ
ຜູ້ຊົງໃນແງ່ນໄດ້ເປັນແບບຢ່າງຂອງພຣະຄຣິດໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບ
ໂດຍປ່ຽນແປງແລະຍຸດຕິການນຳໃຊ້ເວລາໃນທາງພະຍາກອນໃນປີ 1844.

ພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍຮຸ່ງ ແລະ
ຫີບຂອງໄນອາເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ທັງກ່ອນແລະຫຼັງນ້ຳຖ້ວມ
ເມື່ອຍັງບໍ່ມີປະຊາຊົນທີ່ຖືກຈຳແນກຢ່າງຊັດເຈນວ່າເປັນຜູ້ຖືກເລືອກ.
ການຊົງເອີ້ນອັບຣາຮາມເປັນຕົວແທນຂອງການປ່ຽນແປງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ສຳຄັນ
ໃນຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດຊາດ. ພັນທະສັນຍາທີ່ຊົງກະທຳກັບອັບຣາຮາມເປັນ

ຕົວແທນຂອງການປ່ຽນທິດທາງຄົງໃຫຍ່ໃນແນວທາງຂອງປະຫວັດພັນທະສັນຍາ ແລະ ໃນການນັບມັນໄດ້ບັນ
ແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການປ່ຽນຜ່ານອັນໃຫຍ່ຈາກຕົວອັກສອນໄປສູ່ຜ່າຍວິນຍານໃນສະໄໝຂອງໂປໂລ ແລະ
ຈາກການນຳໃຊ້ໄວລາໄປສູ່ການບໍ່ນຳໃຊ້ໄວລາໃນປີ 1844.

ການປ່ຽນແປງຄົງທຳອິດໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດຊາດແມ່ນສວນເອເດນ,
ແລະການປ່ຽນແປງອັນໂດດເດັ່ນນັ້ນຄືຂໍ້ຈຳກັດກ່ຽວກັບຕົນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ
ແລະມັນຍັງໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ,
ຈາກແສງສະຫວ່າງຜ່າຍວິນຍານໄປເປັນໜັງລູກແກະຢ່າງແທ້ຈິງ.
ການປ່ຽນແປງອັນສຳຄັນຄົງຕໍ່ໄປໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາແມ່ນນ້ຳຖ້ວມ, ຊຶ່ງໃນອາເປັນຕົວແທນ,
ດັ່ງທິອາດາມເຄືອເປັນໃນການປ່ຽນແປງພັນທະສັນຍາອັນສຳຄັນຄົງທຳອິດ.
ຕໍ່ມາແມ່ນການປ່ຽນໄປສູ່ຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກດ້ວຍອັບຣາມ, ອັນນຳໄປສູ່ໄມເຊ,
ຜູ້ທີ່ນຳສະເໜີທັກການພະຍາກອນວ່າມັນໜຶ່ງແທນປີໜຶ່ງ. ຫຼັກການນັ້ນຍັງໃຊ້ໄດ້ຈົນເຖິງປີ 1844,
ເມື່ອໄດ້ມີການປ່ຽນແປງພັນທະສັນຍາອັນສຳຄັນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.
ໃນຍຸກສະໄໝອັນຍັງໃຫຍ່ແຫ່ງປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາ
ຍ່ອມມີການປ່ຽນແປງອັນສຳຄັນຢູ່ໃນຫຼັກການຂໍ້ໃນພຣະວາຈາພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າເສມອ.
ການປ່ຽນແປງນັ້ນໃນລະຫວ່າງປະຫວັດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ ກໍຄືວ່າ Alpha Omega
ແມ່ນຄວາມຈິງ. Alpha ແລະ omega ແມ່ນຫຼັກການທີ່ວ່າ
ບາຍທາງຍ່ອມຖືກສະແດງໄວ້ດ້ວຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນພຣະວາຈາຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ. ທິດິດພັນກັບຫຼັກການ
alpha ແລະ omega ນັ້ນ ແມ່ນໂຄງສ້າງສາມຊັ້ນຂອງຄຳພາສາເຮັບເຮີ "truth."

ການປ່ຽນແປງທາງຄຳພະຍາກອນອັນສຳຄັນໃນລະຫວ່າງປະຫວັດສາດຂອງຄົນທີ່ເຫຼືອຢູ່
ຖືກສະແດງໂດຍກົງໃນແຕ່ລະປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາອັນສຳຄັນ ແລະເຊັ່ນດຽວກັນໃນເສັ້ນສາຍອື່ນໆ
ຂອງຄວາມຈິງ. "ກະແຈ" ທີ່ຖືກວາງໄວ້ເທິງເອລີອາກົມໃນ ເອຊາຍາ 22:22
ແມ່ນກະແຈດຽວກັນນັ້ນທີ່ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເບໂຕທີ່ບ້ານອີມໃນ ມັດທາຍ ບົດທີ 16.
ກະແຈນັ້ນຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກຟິລາເດນເຟຍ, ແລະວິນລຽມ ມິນເລີ
ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບກະແຈທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບຫຼັກການ "ໜຶ່ງວັນເທົ່າກັບໜຶ່ງປີ"
ຢ່າງແມ່ນຍຳໃນວັນນັ້ນ ຊຶ່ງໄມເຊໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນລະຫວ່າງປະຫວັດສາດຂອງໄມເຊ
ອັນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງປະຫວັດສາດຂອງພວກມິນເລີຮ້າຍ.
ການເຊື່ອມໂຍງຂອງມິນເລີກັບຄຳພະຍາກອນຂອງໄມເຊ
ຖືກສະແດງໂດຍການເຊື່ອມໂຍງຂອງໂປໂລກັບຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຣາມ.
ແລະເຫດໃດມິນເລີຈຶ່ງຈະບໍ່ຄວນເຊື່ອມໂຍງກັບໄມເຊ,
ໃນເມື່ອຄວາມພັນຂອງໄມເຊໃນນາວາໄດ້ເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມພັນຂອງໂນອາໃນນາວາ
ເພື່ອຜູກພັນພັນທະສັນຍາທັງສອງເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນ.
ການປ່ຽນແປງຂອງການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນເອເດນ ບົດທີ 4
ການເປີດເຜີຍອັນສຳຄັນຂອງແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ຖືກລະບຸໄວ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາສຸດທ້າຍ—ຄື ໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ.
ຂໍ້ພະເຈົ້າຂໍຢືນຢັນວ່າ ການປ່ຽນແປງທາງຄຳພະຍາກອນອັນສຳຄັນນັ້ນ
ຖືກສະແດງອອກໂດຍສາຍຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ, ຊຶ່ງເຊື່ອມຕໍ່ໂດຍກົງກັບສາມຊ່ວງເວລາໃນ ດານີເອນ ບົດທີ 12
ແລະສົ່ງເຫຼິ້ນຈະຖືກຮັບຮູ້ໄດ້ກ່າວເມື່ອນຳໃຊ້ຫຼັກການແຫ່ງອາລະຟາແລະໂອເມກາເຂົ້າໃສ່ເທິງການນຳໃຊ້ແບບ
"ເສັ້ນສາຍເທິງເສັ້ນສາຍ" ອັນຕັ້ງຢູ່ເທິງໂຄງສ້າງຄວາມຈິງສາມຂັ້ນ.

ໃນຂໍ້ພະຄຳທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າການປະກາດທັນທີວ່າ "ເວລາບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ,"
ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງນຳເສັ້ນເລື່ອງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ ຊຶ່ງ—ເໝືອນກັນກັບຄວາມຈິງໃນດານີເອນບົດ

12—ໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້. ບໍລິບົດຂອງຊາຍຜູ້ນຸ່ງເຄື່ອງບ່ານ ຜູ້ຍົກມືທັງສອງຂຶ້ນໃນບົດ 12 ແມ່ນການເປີດຜະນຶກຂອງໜັງສືດານເອນ, ແລະບໍລິບົດຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ເປັນສົງໃດໃນພຣະນິມົດບົດ 10 ແມ່ນການຜະນຶກຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດໄວ້. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ໄດ້ຈັດວາງການຜະນຶກຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການຜະນຶກໜັງສືຂອງດານເອນ.

“ຫຼັງຈາກຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດນີ້ໄດ້ປະກາດສຽງຂອງພວກມັນແລ້ວ, ຄຳບັນຊາກໄດ້ມາເຖິງໂຢຮັນ ເຊິນດຽວກັນກັບໝ້າເຖິງດານເອນ ກ່ຽວກັບບົມນອ້ຍນັ້ນວ່າ: ‘ຈົ່ງປະທັບຕາສົງທັງຫຼາຍທີ່ຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດໄດ້ກ່າວນັ້ນໄວ້.’ ສົງເຫຼົ່ານີ້ສຳພັນກັບເຫດການໃນອະນາຄົດ ຊຶ່ງຈະຖືກເປີດເຜີຍຕາມລຳດັບຂອງມັນ.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃດຍພຣະນິມົດບົດທີສິບ ແລະໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ພ້ອມທັງໂດຍປະຫວັດຂອງພວກມົນເລໂຮຕ໌ຕັ້ງແຕ່ປີ 1840 ຈົນເຖິງ 1844, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກທຳຊ້ຳອີກໃນປະຫວັດຂອງຄົນໜັງແສນສີໝືນສີພັນ. ໃນຕອນດຽວກັນນັ້ນ ມີຂໍ້ຄວາມກ່າວວ່າ, “ແສງສະຫວ່າງພິເສດທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ໂຢຮັນ ແລະທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງອອກໃນສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດນັ້ນ ແມ່ນການພັນລະນາເຖິງເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ຂ່າວສານຂອງທຸດອົງທຳອິດ ແລະອົງທີສອງ. ບໍ່ເປັນການດີທີ່ສຸດສຳລັບປະຊາຊົນທີ່ຈະຮູ້ສົງເຫຼົ້ານີ້ ເພາະວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຈະຕ້ອງຖືກທົດສອບຢ່າງແນ່ນອນ. ຕາມລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວາມຈິງທີ່ອິດສະຈັນ ແລະກ້າວໜ້າທີ່ສຸດຈະຖືກປະກາດ.” ພວກມົນເລໂຮຕ໌ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງປະເຊີນກັບຄວາມຜິດຫວັງສອງຄັ້ງ ເພາະວ່າການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົານັ້ນ ໄດ້ຖືກອອກແບບໄວ້ເພື່ອທົດສອບພວກເຂົາ. ພວກມົນເລໂຮຕ໌ບໍ່ໄດ້ຄ້າດຄິດເຖິງ “ຄວາມຈິງທີ່ກ້າວໜ້າ” ໃດໆ, ນັ້ນຄື, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຄ້າດໝາຍເຖິງ “ການປ່ຽນແປງທາງຄຳພະຍາກອນຄັ້ງໃຫຍ່” ໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ “ມັນບໍ່ເປັນການດີທີ່ສຸດສຳລັບ” ປະຊາຊົນ “Millerite ທີ່ຈະຮູ້ສົງເຫຼົ້ານີ້,” ແຕ່ຄົນໜັງແສນສີໝືນສີພັນຄົນຖືກທົດສອບດ້ວຍປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂດຍການເຂົ້າໃຈຜິດປະຫວັດສາດນັ້ນຢ່າງບໍລິສຸດໃຈ, ແຕ່ເປັນເພາະການບໍ່ເຂົ້າໃຈປະຫວັດສາດທີ່ກຳນົດໃຫ້ຕ້ອງຮູ້ ມັນເປັນການທົດສອບດຽວກັນ, ແຕ່ກັບດ້ານ. ໂຢຮັນໃນພຣະນິມົດ ບົດ 10, ໃນອັນດັບທຳອິດແລະສຳຄັນທີ່ສຸດ, ເປັນຕົວແທນຂອງຄົນໜັງແສນສີໝືນສີພັນຄົນ ແລະພຽງແຕ່ໃນລຳດັບຮອງເຫຼົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການ Millerite ຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ. ສົງຖືກຮັບຮູ້ເມື່ອທ່ານເຫັນວ່າໂຢຮັນໄດ້ຮັບແຈ້ງລ່ວງໜ້າກ່ອນການກິນບົມນອ້ຍຂອງລາວວ່າມັນຈະຫວານ ແລ້ວຈົງຂົມ. ມັນບໍ່ເປັນການດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກ Millerites ທີ່ຈະຮູ້ວ່ານັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ, ແຕ່ໂຢຮັນເປັນຕົວແທນຂອງຊົນພວກໜັງສືລ່ວງໜ້າວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນເມື່ອພວກ Millerites ກິນບົມນອ້ຍ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຫາທຸດສະຫວັນນັ້ນ ແລະກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, “ຂໍໃຫ້ນ້ອຍມ້ວນໜັງສືນັ້ນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.” ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຈົ່ງເອົາໄປ ແລະກິນມັນເສຍ; ມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າຂົມ, ແຕ່ໃນປາກຂອງເຈົ້ານັ້ນຈະຫວານດັງນ້ຳເຜີ້ງ.” ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບນ້ອຍມ້ວນໜັງສືນັ້ນອອກຈາກມືຂອງທຸດສະຫວັນ ແລະກິນມັນເສຍ; ແລະໃນປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າມັນຫວານດັງນ້ຳເຜີ້ງ; ແລະທັນທີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນມັນແລ້ວ, ທ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຂົມ. ພຣະນິມົດ 10:9, 10.

ໂຍຮັນໄດ້ຮັບການບອກໄວ້ວ່າໜ້າກ່ຽວກັບປະສົບການອັນຂົມຫວານໃນຊ່ວງປີ 1840 ຫາ 1844, ປະຫວັດການທີ່ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນບົດທີສິບ. ປະສົບການນັ້ນ ຊຶ່ງຖືກນຳສະແດງຢ່າງຊັດເຈນຫຼາຍໃນຂໍ້ຕົກລົງແລະສົບ ກໍຖືກຊີ້ບອກຢ່າງແຈ້ງຊັດເຊັນກັນໃນຂໍ້ທີສອງເຖິງສີ່.

ແລະທ່ານຖືໜັງສືນີ້ອັນເປັນໄປໃນມືຂອງທ່ານ; ແລະທ່ານໄດ້ວາງຕົນຂວາຂອງທ່ານເທິງທະເລ, ແລະຕົນຊ້າຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງ, ເໝືອນດັງເມື່ອສົງໂຕຄຳຮາມ; ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ຮ້ອງແລ້ວ, ພໍ້າຮ້ອງທັງເຈັດກໍໄດ້ເບິ່ງສຽງຂອງມັນອອກ. ແລະເມື່ອພໍ້າຮ້ອງທັງເຈັດໄດ້ເບິ່ງສຽງຂອງມັນອອກແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍກໍກຳລັງຈະຂຽນ; ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງໜັງສືຈາກສະຫວັນກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ຈົ່ງປະທັບຕາສົງທັງຫຼາຍທີ່ພໍ້າຮ້ອງທັງເຈັດໄດ້ເບິ່ງອອກນັ້ນໄວ້, ແລະຢ່າຂຽນມັນ." ພຣະນິມົດ 10:2-4

"ສຽງພໍ້າຮ້ອງທັງເຈັດ" ເປັນຕົວແທນຂອງ "ການບັນຍາຍລຳດັບເຫດການ" ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງທີສອງ, ແລະຍັງເປັນ "ເຫດການໃນອະນາຄົດຊຶ່ງຈະຖືກເປີດເຜີຍຕາມລຳດັບຂອງມັນ." "ສຽງພໍ້າຮ້ອງທັງເຈັດ" ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ປະຫວັດຂອງພວກມັນເລີ່ມຈາກ ຖືກຊ້ຳຄືນໃນປະຫວັດຂອງໜັງແສນສີໝືນສີພັນ, ແລະ ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຖືກປົດຜະນຶກໃນເວລາອວສານ ໃນປີ 1798 ແລະ ຕໍ່ຈາກນັ້ນໄປ, ເປັນຕົວແທນຂອງການປົດຜະນຶກຄວາມຈິງໃນວັນທຳຍຸດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູໃນ ພຣະນິມົດ ບົດ 10 ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຢຊູໃນ ດານເຮອນ ບົດ 12. ໃນທັງສອງຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ການຜະນຶກ ແລະ ການປົດຜະນຶກຄວາມຈິງແຫ່ງການທົດສອບໃນວັນທຳຍຸດ ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້.

ບາງຄົນອາດໂຕ້ແຍ້ງວ່າ ພຣະເຢຊູກຳລັງກ່າວຢູ່ໃນຂໍ້ທີ່ເຈັດ, ແຕ່ກາເບຣເຮອນແມ່ນຜູ້ກ່າວແກ່ດານເຮອນໃນຂໍ້ທີສິບເອັດ ແລະ ສິບສອງ; ແຕ່ກໍອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເຊັ່ນກັນວ່າ ພຣະເຢຊູກຳລັງກ່າວຢູ່ໃນທັງສາມຕອນ. ບໍ່ວ່າຈະຖືຜ່າຍໃດໃນປະເດັນນີ້, ກໍແມ່ນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຄຣິດທີ່ກ່າວຜ່ານດານເຮອນ, ແລະ ສາມຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນບົດທີສິບສອງນັ້ນເປັນພຣະດຳລັດຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງສະແດງສາມຊ່ວງເວລານັ້ນໄວ້ໃນໂຄງສ້າງແຫ່ງຄວາມຈິງ. ທັງສາມຊ່ວງເວລາຖືກປະທັບຕາໄວ້, ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນສັນຍາລັກສາມຊັ້ນອັນດຽວ.

ຂໍ້ທີ່ເຈັດໄດ້ກ່າວເຖິງການເຮັດໃຫ້ບັນດາການອັດສະຈັນສຳເລັດລົງ ໂດຍຊີ້ບອກເຖິງພະລາຊະກິດສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຣິດໃນສະຖານບໍລິສຸດທິສຸດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງລົບລ້າງບາບຂອງ ແລະຊົງປະທັບຕາແກ່ ໜັງແສນສີໝືນສີພັນຄົນ. ຂໍ້ທີ່ອິດໄດ້ຊີ້ບອກ "ບັນດາການອັດສະຈັນ" ແລະຂໍ້ສຸດທ້າຍໃນສາມຂັ້ນກໍໄດ້ຊີ້ບອກ "ບັນດາການອັດສະຈັນ" ເຊັ່ນກັນວ່າເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນເນື່ອງຈາກການລຳຖ້າ ແລະການປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ. ຊ່ວງເວລາກາງນັ້ນໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການກະບົດຂອງມະນຸດຊາດໃນລະຫວ່າງວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຊີ້ບອກວ່າຊ່ວງເວລາທີ່ນຳໄປສູ່ກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນເປັນຊ່ວງແຫ່ງການຕຽມພ້ອມສຳລັບ ໜັງແສນສີໝືນສີພັນຄົນ. ທຸກຂໍ້ວັນແຕ່ກຳລັງຊີ້ບອກໂດຍກົງເຖິງ "ສົງທິຈະເກດິຂືນ" ແກ່ຊົນຊາດຂອງດານເຮອນ "ໃນວັນສຸດທ້າຍ." ທັງສາມຂໍ້ວັນກ່າວເຖິງແກ່ນເລື່ອງວ່າດ້ວຍການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງ ໜັງແສນສີໝືນສີພັນຄົນ. ຊ່ວງເວລາທຳອິດສອດຄ່ອງກັບຊ່ວງທຶສາມ ແລະຊ່ວງເວລາກາງເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດຂອງທົວໂລກ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຄື່ອນຂະບວນໄປສູ່ອາມາເກດດອນ.

ຖ້າໄລຍະເວລາທັງສາມນັ້ນເປັນພໍ້າຮ້ອງທັງເຈັດດ້ວຍ, ແລ້ວຂໍ້ພຣະຄຳທັງສາມນັ້ນຈະຕ້ອງລະບຸ "ເຫດການໃນອະນາຄົດ ຊຶ່ງຈະຖືກ [ເປີດເຜີຍ] ຕາມລຳດັບຂອງມັນ," ແລະ "ເຫດການໃນອະນາຄົດ"

ເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະສອດຄ່ອງກັບ

“ການບັນຍາຍລາດັບຂອງເຫດການທີ່ໄດ້ອັນເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ” ຈາກປີ 1840 ຫາ 1844. ມີຄວາມຈິງຫຼາຍປະການທີ່ຂະບວນການນີ້ໄດ້ຍອມຮັບ

ຊຶ່ງແຕກຕ່າງຢ່າງຊັດເຈນຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກ, ແຕ່ຄວາມຈິງທັງປວງນັ້ນກໍສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກ.

ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງດ້ານຄຳພະຍາກອນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຈາກພວກມົນເລໂຮດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ.

ຫຼັກການນັບມື້ເປັນປັດຈຸບັນຕົວຢ່າງແບບຄວາສສິກ, ແຕ່ຍັງມີອື່ນໆອີກ.

ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງການປ່ຽນແປງດ້ານຄຳພະຍາກອນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງນັ້ນ

ຖືກສະແດງອອກໃນຄວາມເກືອບພັນກັບຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ.

ຫຼັງຈາກທີ່ໂຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃນຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດທີສິບວ່າ ລາວຈະຕ້ອງພະຍາກອນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ອັນເປັນການເນັ້ນຢູ່ວ່າປະຫວັດສາດຂອງບົດທີສິບເປັນຕົວແທນທັງຂະບວນການຂອງພວກມົນເລໂຮດ ແລະ ໜຶ່ງແສນສີໝູນສີໂພນ, ລາວກໍໄດ້ຮັບໄມ້ອັນໜຶ່ງເພື່ອໃຊ້ວັດພຣະວິຫານ, ແຕ່ໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ປະສານພາຍນອກໄວ້.

ແລະໄມ້ອັນໜຶ່ງຄ້າຍກັບຄັນໄມ້ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະທູດສະຫວັນອົງນັ້ນໄດ້ຍິນຢູ່ ແລະກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະວັດພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະແທນບູຊາ ພ້ອມທັງບັນດາຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ. ແຕ່ເດີນຊົນນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງປະໄວ້ເສຍ ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ; ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ: ແລະນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຢຽບຍ່າຍໃຕ້ຕົນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ.” ພຣະນິມິດ 11:1, 2

ເມື່ອວັດພຣະວິຫານໃນຍຸກຫຼັງປີ 1844, ໂຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ປະສານພວກຄົນຕ່າງຊາດອອກໄປ ຜູ້ຊົງຖືກນຳສະເໜີເປັນເດີນຊົນນອກ. ພາບປະກອບນີ້ໃນປີ 1844 ກຳລັງຊັບອກວ່າ ພຣະເຈົ້າຫາກໄດ້ຊົງເລືອກເຈົ້າສາວແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃໝ່ຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະໃນເວລານັ້ນໄດ້ມີການແຍກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເຈົ້າສາວຂອງພຣະອົງກັບເດີນຊົນນອກ. ຊົດເຕີ້ໄວທໍ້ ໄດ້ກ່າວຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ເດີນຊົນນອກເປັນຕົວແທນຂອງພວກຄົນຕ່າງຊາດ ແລະພຣະວິຫານແມ່ນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ; ພຽງແຕ່ອ່ານບົດ The Outer Court ໃນ Desire of Ages.

ໂຢຮັນກຳລັງສະແດງເຖິງກຸ່ມມົນເລໂຮດ, ຜູ້ທີ່ໃນປີ 1844 ຫາກໄດ້ກ້າຍເປັນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ. ໄດ້ມີການຈຳແນກຂຶ້ນລະຫວ່າງກຸ່ມມົນເລໂຮດ, ຜູ້ທີ່ຫາກໄດ້ປະສົບກັບຂ່າວສານທີ່ຂົ່ມແລະຫວານ, ກັບໂລກຄຣິດສະຕຽນທີ່ປະກາດຕົນທົ່ວເຖື້ອ, ຊຶ່ງຖືກແທນພາບເປັນຄົນຕ່າງຊາດ.

ຮາກຖານໄດ້ຖືກວາງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ປີ 1840 ຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ແລະພຣະວິຫານໄດ້ສຳເລັດລົງໃນລະຫວ່າງການປະກາດຂ່າວຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ. ຈາກນັ້ນຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງໄດ້ມາເຖິງ ແລະໂຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ລຸກຂຶ້ນແລະວັດແທກ, ແຕ່ໃຫ້ລະເວັ້ນພວກຄົນຕ່າງຊາດໄວ້. ໂຢຮັນກຳລັງສະແດງເຖິງການເປີດຂຶ້ນຂອງການພິພາກສາ, ແລະດ້ວຍເຫດນີ້ ການດົນໃຈຈົນກໍ່ການວັດແທກຂອງໂຢຮັນໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານັ້ນມາໃຊ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງການພິພາກສາສິບສອນ.

ສົງທິພວກເຮົາຫາກໄດ້ນຳສະເໜີກ່ຽວກັບໂຢຮັນໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງການວັດແທກນັ້ນ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈແບບດັ້ງເດີມຂອງຜ່າຍແອດເວນຕິສ, ແຕ່ໃນຂະບວນການນີ້ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຄວາມເຂົ້າໃຈສັນຍາລັກນີ້ຢ່າງສຳຄັນ.

ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກມົນເລໂຮດ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າ ພາຍໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກມົນເລໂຮດ ດັ່ງທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃດຍໂຢຮັນໃນບົດທີສິບ

ຍັງມີຄຳພະຍາກອນເຖິງຂະບວນການຄູ່ຂະໜານໜຶ່ງ ຊຶ່ງຈະກາຍເປັນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ນຄົນ.
ພວກເຮົາໄດ້ຕະໜັກວ່າ ຖ້າທ່ານນຳເອົາການວັດແທກຂອງປະຫວັດສາດພວກມັນເລີ່ມ
ແລະຕັດເວລາຂອງຄົນຕ່າງຊາດອອກໄປ ທ່ານກໍຈະເຫັນພຣະວິຫານນັ້ນແທ້ໆ ທີ່ໂຮມກຳລັງວັດຢູ່.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າ ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ 2,520 ປີອັນໜຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798 ແລະ
ອີກອັນໜຶ່ງໃນປີ 1844,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງໄລຍະເວລາສືບທັກບໍ່ພົບພຣະຄຣິດໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງຂະບວນການມັນເລີ່ມ
ໂຮມໄດ້ລະບຸວ່າເດີນຊົນນອກແມ່ນພວກຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ມີ“ເວລາຂອງຄົນຕ່າງຊາດ” ໃນຄຳພະຍາກອນ.

ແລະພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງດ້ວຍຄົມດາບ ແລະຈະຖືກກວາດຕ້ອນໄປເປັນເຊື້ອໃນທຸກປະຊາຊາດ;
ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະຖືກຢຽບຢູ່ໂດຍຄົນຕ່າງຊາດ ຈົນກວ່າເວລາຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະສົບຖ້ວນ.
ລູກ 21:24

“ເວລາ” ຂອງຄົນຕ່າງຊາດເປັນຮູບພະຫຸພັນ,
ແລະເປັນຕົວແທນຂອງສອງຊ່ວງເວລາທີ່ອັດຕະໂນມຕາມຕົວອັກສອນ
ແລະອັດຕະໂນມທາງຜ່າຍວິນຍານຖືກຢຽບຢູ່ລົງ. ການຖືກຢຽບຢູ່ຄັ້ງສຸດທ້າຍໃນສອງຄັ້ງນັ້ນ
ຄືການຖືກຢຽບຢູ່ໂດຍລັດທິນອກສາສະໜາ ຕາມດ້ວຍອຳນາດສັນຕະປາປາ, ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798.
ບໍ່ວ່າຈະມີການອ້າງຢ່າງໃດກໍຕາມ, “ເວລາຂອງຄົນຕ່າງຊາດ” ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798,
ພ້ອມກັບການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ໂຮມກຳລັງໃຫ້ເລີ່ມການວັດໃນປີ 1798,
ແລະບໍ່ແມ່ນກ່ອນໜ້ານັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ. ທ່ານຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງປີ 1844, ດັ່ງນັ້ນ
ການລະໂວ້ບໍ່ນັບໄລຍະເວລາທີ່ສິ້ນສຸດໃນປີ 1798 ກໍເທົ່າກັບການລະໂວ້ບໍ່ນັບເດີນຊົນນອກ,
ແລະໃນການເຮັດດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກໍເປັນເລື່ອງສືບທັກບໍ່ພົບພຣະວິຫານຂອງກຸ່ມ Millerite
ຖືກຍົກຂຶ້ນໂດຍຜູ້ສັງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.
ຄວາມຈິງອື່ນໆອີກຫຼາຍປະການທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັນໄດ້ຖືກສະກັດອອກມາຈາກການນຳໃຊ້ນີ້,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຊ້ສິ່ງນີ້ເປັນຕົວຢ່າງຂອງແສງສະຫວ່າງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກ,
ແຕ່ເປັນແສງສະຫວ່າງທີ່ບໍ່ຂັດແຍ້ງກັບຄວາມຈິງດັ່ງເດີມ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ນຳເວລາມານຳໃຊ້ອີກຕື່ມ.

ຄວາມຈິງສະເພາະນັ້ນໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ກ່ອນເຫດການ 9/11, ແຕ່ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຢ່າງເລິກເຊິ່ງແທ້ຈິງຫຼັງ 9/11.
ຄວາມຈິງເລື່ອງທີ່ໂຮມໄດ້ວັດພຣະວິຫານນັ້ນບໍ່ອາດແຍກອອກຈາກເຈັດສຽງຟ້າຮ້ອງໄດ້,
ເພາະວ່າມັນເປັນຂໍ້ຄວາມຕອນດຽວກັນນັ້ນເອງ.

ມີຄວາມຈິງປະການໜຶ່ງກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ຂອງເຈັດສຽງຟ້າຮ້ອງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້ຈົນເຖິງຊ່ວງເວລາທີ່
“ການອັດຕະໂນມ” ໃນພຣະທຳດານເຢຊູ ບົດທີ 12 ສຳເລັດລົງ. ການນຳໃຊ້ຂອງ “ເຈັດສຽງຟ້າຮ້ອງ”
ທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກຫຼັງເດືອນກໍລະກົດ 2023 ນັ້ນສອດຄ່ອງກັນຢ່າງສົມບູນແບບ,
ຫຼືຈະເວົ້າວ່າມັນເກືອບກັນກັບພຣະຄຳສາມຂໍ້ໃນດານເຢຊູ ບົດທີ 12 ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

ຊົດເຕີ້ໄວ້ໃຊ້ຄຳວ່າ complement ບໍ່ແມ່ນຄຳວ່າ compliment
ເພື່ອບັນຍາຍຄວາມສຳພັນຂອງພຣະຄຳພີດານເຢຊູ ແລະ ພຣະນິມິດ. Complement ຊຶ່ງຫມາຍເຖິງ
“ການນຳໄປສູ່ຄວາມສົມບູນສົບຖ້ວນ” ຄືສິ່ງທີ່ພຣະທ່ານວາຍທັງສອງເຫຼິ້ນນີ້ກະທຳໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນ.
ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ ເມື່ອຖືກເປີດຜະນຶກໃນດານເຢຊູ ບົດທີສິບສອງ ຫຼັງເດືອນກໍລະກົດ 2023
ຍ່ອມນຳຂ່າວສານໃນທຸກໆປະເພດສົມບູນ. ສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດຄື ຫຼັກການຂອງອາລຟາ ແລະ
ໂອເມກາ ຮ່ວມກັນກັບໂຄງສ້າງຂອງຄວາມຈິງ.

“ເວລາ” ຂອງຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ສຳເລັດລົງໃນປີ 1798, ແລະເປັນຕົວແທນຂອງສອງຊ່ວງເວລາ ຄື 1260 ປີ
ທີ່ລັດທິນອກຮີດ ແລະຕໍ່ມາລະບົບສັນຕະປາປາ ໄດ້ຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດ ແລະໄພ່ພົນ. ເມື່ອເຮົາວັດພຣະວິຫານ
ເຮົາຕ້ອງລະເວັ້ນເດີນຊົນນອກໄວ້, ແລະເດີນຊົນນອກນັ້ນຂະຫຍາຍໄປຈົນເຖິງປີ 1798, ແຕ່ຫຼັງປີ 1844

ເວລາກ່ອນມີອີກຕຳໄປ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ 1260 ປີ

ພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທີ່ບົ່ງຊີວິດຂອງແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະວິຫານ ແລະເດີນຊົນນອກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ຈົນເຖິງເດືອນກໍລະກົດ 2023 ການຢຽບຢຳນັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງ.

ການວັດພຣະວິຫານໃນປັດຈຸບັນນີ້ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ

ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການຈຳແນກເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງ ແລະອົງທີສອງ ແມ່ນພາລະກົດທີ່ມີອະນາຄົດໃຫ້ແກ່ຍອນ. "ພາລະກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ" ຄືການ "ຮວມ" ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບົ່ງຊີວິດພາລະກົດຜ່າຍຄຳພະຍາກອນອັນໜຶ່ງ ທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກກະທຳໃນປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາກອນໜ້ານີ້, ແລະແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນກໍຍັງຖືກກະທຳຢ່າງຫາຍາກຫຼາຍ.

ເມື່ອເຮົາລະເວັ້ນເດີນຊົນນອກອັນເປັນຕົວແທນຂອງເວລາຂອງຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນ ເຮົາກໍກຳລັງລະເວັ້ນ 1260 ປີ ແຫ່ງການຂົນເຫງ່າໂດຍລະບົບສັນຕະປາປາ ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນເວລາແຫ່ງອວສານ ໃນປີ 1798.

ພຣະວິຫານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຕະຫຼອດສີ່ສິບຫົກປີໃນປະຫວັດຂອງພວກ Millerite

ບົ່ງຊີວິດພຣະວິຫານໜຶ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນນັບແຕ່ເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023

ຈົນເຖິງກ່ອນກົດໝາຍວ່າອາທິດເລັກນ້ອຍ. ປະຫວັດສາດນັ້ນແມ່ນຊ່ວງເວລາຂອງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ "ເຫດການໃນອະນາຄົດ," ຊຶ່ງ "ຈະຖືກ", ບໍ່ແມ່ນອາດຈະຖືກ, "ເປີດເຜີຍຕາມລຳດັບຂອງມັນ."

ເມື່ອພວກເຮົານຳປະຫວັດຂອງທູດອົງທຳອິດມາປະກອບເຂົ້າກັບປະຫວັດຂອງທູດອົງທີສອງ

ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າປະຫວັດນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງແຫ່ງອັນຟາ

ແລະສິ້ນສຸດດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງແຫ່ງໂອເມກາ.

ເມື່ອພວກເຮົາຈັດໃຫ້ໝາຍສຳຄັນທາງພະຍາກອນໃນປະຫວັດຂອງທູດອົງທຳອິດຕັ້ງແຕ່ປີ 1840 ຈົນເຖິງວັນທີ 19 ເດືອນເມສາ 1844 ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບໝາຍສຳຄັນຂອງທູດອົງທີສອງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາເຖິງໃນເວລານັ້ນ

ແລະດຳເນີນຕຳໄປຈົນເຖິງການມາເຖິງຂອງທູດອົງທີສາມໃນວັນທີ 22 ເດືອນຕຸລາ

1844—ພວກເຮົາກໍຈະມີສອງຊ່ວງເວລາທີ່ທັງສອງຕ່າງກັນເລີ່ມຕົ້ນ

ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການມາເຖິງຂອງທູດອົງໜຶ່ງ. ປະຫວັດຈາກທູດອົງທຳອິດໄປຫາທູດອົງທີສອງ

ເປັນພາບປະກອບຂອງປະຫວັດຈາກທູດອົງທີສອງໄປຫາທູດອົງທີສາມ.

ພະຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນວ່າ ການນຳໃຊ້ນີ້ເປັນການນຳໃຊ້ທີ່ຖືກຕ້ອງ

ຖືກພົບເຫັນໃນອານາພາແລະໂອເມກາຂອງການນຳໃຊ້ນັ້ນ. ສອງເສັ້ນຂະໜານທີ່ຖືກນຳມາປະຍຸກຕາມໃຊ້ຄວບຄູ່ກັນ ແລະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນກັບຈຸດສິ້ນສຸດຂອງທັງສອງເສັ້ນ ຊຶ່ງບໍ່ອາດມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງ.

ແລ້ວເມື່ອເສັ້ນເຫຼົ່ານັ້ນຖືກນຳມາປະສານກັນ ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ ເຂົ້າດ້ວຍກັນເປັນເສັ້ນດຽວ

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຍ່ອມໝາຍເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ແລະຈຸດສິ້ນສຸດຍ່ອມໝາຍເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່.

ຫຼັກຖານອີກປະການໜຶ່ງທີ່ພົບເຫັນໃນຫຼັກການຂອງອານາພາແລະໂອເມກາ ຊຶ່ງຊີ້ບອກວ່າ

ຕອນຈົບຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ຄວາມຜິດຫວັງແບບອານາພາ

ທີ່ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງໂອເມກາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງບໍ່ອາດປະກອບເປັນອັນກວ່າ ແລະທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ

ຂອງອານາພາແລະໂອເມກາ.

ເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນທີ່ວັນທີ 19 ເມສາ, 1844, (ການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ

ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ການມາເຖິງຂອງອົງທີສາມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ, 1844);

ແລະຈາກນັ້ນພວກເຮົາຍັງເລີ່ມຕົ້ນເສັ້ນທີສອງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ, 1840, ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 19 ເມສາ,

1844, ພວກເຮົາຈະພົບວ່າຄວາມຜິດຫວັງໃນວັນທີ 19 ເມສາ, 1844 ເປັນທັງອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາ

ຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໂດຍການຮວມເສັ້ນຄຳພະຍາກອນຂອງທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງ ແລະ ອົງທີສອງ.

ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງໄລຍະເວລານັ້ນ, ທ່ານເຫັນທູດສະຫວັນອົງທີສາມມາຮອດພ້ອມກັບທູດສະຫວັນອົງທີສອງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນພາບຕົວແທນຂອງ 9/11, ແລະຂອງສອງສຽງແຫ່ງທູດສະຫວັນຜູ້ມີວິດອຳນາດໃນພຣະນິມິດ ບົດທີສິບແປດ. ສອງສຽງນັ້ນຄືທັງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ແລະຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ, ແລະທູດສະຫວັນທັງສອງອົງນັ້ນໄດ້ສຳພັດກັນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະພວກເຂົາພົບກັນອີກເມື່ອປະຫວັດສາດທັງສອງຖືກນຳມາລວມເຂົ້າກັນເສັ້ນຕ່າງເປັນ. ເມື່ອຖືກນຳມາລວມເຂົ້າກັນໃນລັກສະນະນີ້, ພວກມັນເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໄປຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່, ແລະຫຼັກໝາຍທາງກາງໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ໃນສະໄໝຂອງພວກ Millerites ແມ່ນການປະຊຸມຄ້າຍ Exeter ບ່ອນທີ່ຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ປະຈຳ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດຂອງພວກຍິງພົມມະຈັນທີ່ໃຊ້ໃນຄຳອຸປະມາ, ແລະຊື່ບອກວ່າຫຼັກໝາຍທາງກາງນັ້ນແມ່ນການກະບົດ.

ສຽງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງທີສອງທີ່ຖືກຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນ ເປັນບັນທັດເທິງບັນທັດ, ຊຶ່ງຈາກນັ້ນຈຶ່ງຊື່ບອກເຖິງປະຫວັດສາດໜຶ່ງ ຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ໄປຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ ໃນປະຫວັດສາດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສິໝີນີ້ສິ້ນ. ຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງວ່າປະຫວັດສາດນັ້ນເປັນຕົວແທນເຖິງອັນໃດໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ສອດຄ່ອງກັນຢ່າງຄົບຖ້ວນທຸກປະການກັບຂ່າວສານທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນດານເຮອນ 12 ວ່າໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້ຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະປະໄວ້ສ່ວນໜຶ່ງຂອງນິມິດສຸດທ້າຍຂອງ Daniel ທີ່ກ່າວເຖິງແຕ່ພາບປຽບທຽບຂອງ Daniel ກ່ຽວກັບປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນທ້າຍເທົ່ານັ້ນ. ຂໍໃຫ້ສັງເກດໃນບົດບົດຂອງກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດວ່າ, ໃນຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງ Daniel ຢູ່ໃນຈຳພວກຂອງຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈນິມິດ. ສິ່ງທຳອິດທີ່ຖືກກ່າວເຖິງໃນນິມິດຄືພາບປຽບທຽບຂອງ Daniel ໃນຖານະຜູ້ມີບັນຍາທິເຂົ້າໃຈ, ແລະເກົ້າຂໍສຸດທ້າຍລ້ວນແຕ່ກ່າວກ່ຽວກັບຜູ້ມີບັນຍາທິເຂົ້າໃຈໃນວັນທີ່ຊາວສອງ.

ໃນບົດສາມແຫ່ງການຄອງລາດຂອງກະສັດໄຊຣັດແຫ່ງເບີຊຸຍ ມີຂໍ້ຄວາມໜຶ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ດານເຮອນ ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າ ເບນເທຊັດຊາ; ແລະຂໍ້ຄວາມນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ແຕ່ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນຍາວນານ; ແລະທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ແລະມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນນິມິດນັ້ນ.

ໃນວັນເຫຼັ້ນນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍ ດານເຮອນ ໄດ້ໂສກເສົ້າຢູ່ສາມອາທິດເຕັມ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານອັນໂອຊາ, ທັງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເນື້ອສັດຫຼືເຫຼົ້າເຂົ້າປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ທັງບໍ່ໄດ້ຈົມຕົນເອງເລີຍ, ຈົນກວ່າສາມອາທິດເຕັມຈະຄົບຖ້ວນ. ແລະໃນວັນທີ່ຊາວສອງເດືອນທຳອິດ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຢູ່ຂ້າງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ ຊຶ່ງຄືແມ່ນ້ຳຮົດເດເກນ; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຕາຂຶ້ນເບື້ອງ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ

ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໜຶ່ງທີ່ມີດ້ວຍຜ້າປ່າ ແລະ ບ່ອນແອຂອງທ່ານຄາດດ້ວຍຄຳບໍລິສຸດຈາກອຸຟາດ; ກາຍຂອງທ່ານກໍ່ໝືນແກ້ວເບຣິນ ແລະ ໃບໜ້າຂອງທ່ານດັ່ງປະກາຍຟ້າແລບ, ດວງຕາຂອງທ່ານດັ່ງຄົມໄຟ, ແຂນ ແລະ ຕົນຂອງທ່ານມີສີດັ່ງທອງເຫຼືອງຂັດເງິນ, ແລະ ສຽງຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານກໍ່ດັ່ງສຽງຂອງຝຸງຊົນຫຼາຍ.

ແລະຂ້ານ້ອຍ ດານເຮອນ ຜູ້ດຽວໄດ້ເຫັນນິມິດນັ້ນ; ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນນິມິດນັ້ນ; ແຕ່ຄວາມສັນສະເໝີອັນໃຫຍ່ໄດ້ຕົກລົງເທິງເຂົາທັງຫຼາຍ, ຈົນເຂົາໄດ້ເຫັນໄປຊ່ອນຕົວ. ເພາະສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກປະໄວ້ຜູ້ດຽວ ແລະໄດ້ເຫັນນິມິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ແລະບໍ່ມີເຫຼືອແຮງກຳລັງໃນຂ້ານ້ອຍເລີຍ; ເພາະຄວາມງົດງາມຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຊຳຮຸດຢູ່ໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຫຼືອແຮງກຳລັງເລີຍ.

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຖອຍຄຳຂອງທ່ານ; ແລະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຖອຍຄຳຂອງທ່ານນັ້ນ
ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕົກຢູ່ໃນອາການຫຼົ່ວເລັກ ຄວາມໜ້າລົງ ແລະໃບໜ້າຫັນສູ່ພື້ນດິນ. ແລະ ເບຶ້ງແມ, ມີມືໜຶ່ງມາແຕະຕ້ອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ຍົກຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຂຶ້ນຢູ່ເທິງຫົວຂ້າ ແລະເທິງຜາມທັງສອງ.
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,

ໂອ ດານເຮອນ, ຜູ້ເປັນທຣັກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ຈົ່ງເຂົ້າໃຈຖອຍຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວແກ່ທ່ານ,
ແລະຈົ່ງຍືນຂຶ້ນຢ່າງຕັ້ງຕົງ: ເພາະບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຖືກສົ່ງມາຫາທ່ານ.

ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ກ່າວຖອຍຄຳນີ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍືນຢູ່ດ້ວຍອາການສັ່ນສະຫ້ັນ.
ແລ້ວທ່ານຈົ່ງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ,

ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ດານເຮອນ; ເພາະຕັ້ງແຕ່ວັນທຳອິດທີ່ທ່ານໄດ້ຕັ້ງໃຈຂອງທ່ານເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈ
ແລະຖອມຕົນລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ຖອຍຄຳຂອງທ່ານກໍໄດ້ຖືກຮັບຟັງແລ້ວ,
ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາເພາະຖອຍຄຳຂອງທ່ານ.
ແຕ່ເຈົ້ານາຍແຫ່ງອານາຈັກເປີເຊຍໄດ້ຕັດຕົ້ນຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຊາວເອັດວັນ; ແຕ່ເບຶ້ງແມ, ມີຄຳເອນ,
ຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາເຈົ້ານາຍຊຸມຊົນ, ໄດ້ມາຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າ;
ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງຄົງຢູ່ເຫຼືອນັ້ນກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ.

ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າ ອັນໃດຈະເກີດແກ່ຊົນຊາດຂອງທ່ານໃນວັນສຸດທ້າຍທັງຫຼາຍ;
ເພາະວ່ານີ້ມີດິນນັ້ນຍັງເປັນສຳລັບອີກຫຼາຍວັນ.

ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ກ່າວຖອຍຄຳດັ່ງນັ້ນແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍກັມໜ້າລົງສູ່ພື້ນດິນ
ແລະກາຍເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ອອກ. ແລະເບຶ້ງແມ,
ຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ມີລັກສະນະຄ້າຍກັບບຸດແຫ່ງມະນຸດໄດ້ແຕະຮົມສົບຂອງຂ້ານ້ອຍ; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເປີດປາກ
ແລະເວົ້າ, ແລະກ່າວແກ່ຜູ້ທີ່ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້ານ້ອຍ,

ໂຢ້ ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໂດຍນິມິດນັ້ນ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຍັງເຫຼືອກຳລັງເລີຍ. ເພາະວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຜູ້ນີ້
ຈະສາມາດເວົ້າກັບນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຜູ້ນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ເພາະວ່າສຳລັບຂ້ານ້ອຍ, ໃນທັນໃດນັ້ນກໍບໍ່ມີເຫຼືອກຳລັງຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍເລີຍ,
ແລະລົມຫາຍໃຈກໍບໍ່ຫຼົງເຫຼືອຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ. ແລ້ວມີຜູ້ໜຶ່ງອີກ ຜູ້ຄ້າຍດັ່ງຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດ
ໄດ້ມາແຕະຕ້ອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະທ່ານໄດ້ເສີມກຳລັງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ, ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ,

ໂອ ມະນຸດຜູ້ເປັນທຣັກຢ່າງຍິ່ງ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ: ຂໍສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານ, ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ, ແທ້ຈິງ ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ.
ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຮັບກຳລັງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ,
ຂໍນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈົ່ງກ່າວເຖິງ; ເພາະທ່ານໄດ້ເສີມກຳລັງແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ...

ແຕ່ທ່ານ, ໂອ ດານເຮອນ, ຈົ່ງບໍ່ຖອຍຄຳເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້ ແລະປະທັບຕາໜັງສືນັ້ນໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ;
ຫຼາຍຄົນຈະແລ່ນໄປແລ່ນມາ ແລະຄວາມຮູ້ຈະເພີ່ມພູນຂຶ້ນ.

ແລ້ວຂ້ານ້ອຍ ດານເຮອນ ໄດ້ເບຶ້ງ, ແລະ ເບຶ້ງເຖິງ, ມີອີກສອງຄົນຍືນຢູ່, ຄົນໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳ, ແລະ
ອີກຄົນໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳ. ແລະ ຄົນໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຊາຍຜູ້ນຶ່ງຫົມປ່ານ,
ຜູ້ຢູ່ເທິງນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນວ່າ, ຈະອີກດົນບານໃດຈຶ່ງຈະເຖິງວາລະສົນສຸດແຫ່ງການອັດສະຈັນເຫຼົ່ານີ້?

ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຊາຍຜູ້ນຶ່ງຫົມປ່ານ ຜູ້ຍືນຢູ່ເຫຼືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ
ເມື່ອລາວຍົກມືຂວາແລະມືຊ້າຍຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະສາບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ດຳລົງຢູ່ເປັນນິດວ່າ
ຈະເປັນເວລາໜຶ່ງ ສອງເວລາ ແລະເຄິ່ງເວລາ;
ແລະເມື່ອລາວໄດ້ຮັດໃຫ້ອຳນາດຂອງປະຊາຊົນບໍລິສຸດກະຈັດກະຈາຍສຳເລັດແລ້ວ

ສົງເຫງົ້າທີ່ໜີໄດ້ຈະສຳເລັດລົງ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ຈົ່ງຂ້າພະເຈົ້າທຸນວ່າ, ໂອ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບັນດາຂອງສົງເຫງົ້າຈະເປັນຢ່າງໃດ?

ແລະພຣະອົງຕັດວ່າ, "ດານເຮອນເອີຍ, ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າເຖີດ; ເພາະຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກປິດໄວ້ແລະປະທັບຕາໄວ້ ຈົນເຖີງເວລາສຸດທ້າຍ. ຫຼາຍຄົນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ, ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວຜ່ອງ, ແລະຖືກທົດລອງ; ແຕ່ຄົນອະທຳຈະປະເພດຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ; ແລະ ບໍ່ມີຄົນອະທຳຄົນໃດຈະເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ຄົນມີບັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ."

ແລະນັບແຕ່ເວລາທີ່ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນຖືກຍົກເລີກໄປ

ແລະສົງໝາ້ກຽດຊັງອັນນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເບົາຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ ຈະມີໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ.

ຜູ້ໃດທີ່ອົດທົນຄອຍຖ້າ ແລະມາເຖີງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ.

ແຕ່ທ່ານຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງທ່ານຈົນຮອດວາລະສຸດທ້າຍ; ເພາະທ່ານຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ,

ແລະຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນມະລະດົກຂອງທ່ານໃນວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງບັນດາວັນ. ດານເຮອນ 10:1-18; 12:4-13.